

ISSN-0207-4710
2014-ci il

GÖYƏRCİN

7-8

“Göyərçin”in kitabxanası

AĞIL SINAĞI

Kitabın içindəkilər

BƏBİR VƏ ÇAQQAL4

MEYMUN, PİTON VƏ DOVŞAN5

İNSAN VƏ XOŞBƏXTLİK6-7

MALEK8-9

QOCA VƏ PƏLƏNG10-11

AYAZ VƏ MİRVARİ12-13

AĞIL SINAĞI14-15

HİYLƏGƏR CAQQAL16-17

KİTAB SATAN VƏ APTEKÇİ18

HƏR ŞƏRİN BİR XEYİRİ VAR19

AĞIL SINAĞI

Dünya xalqlarının nağılları

TƏRCÜMƏ EDƏNİ:

Rafiq YUSİFOĞLU

RƏSSAMLAR:

İlqar

Aytən

Fidan

Afər

Bakı 2014

BƏBİR VƏ ÇAQQAL

Gottentot (Afrika) nağılı

Bəbir ordan qayıdanda qarşısına bünuzlu bir qoç çıxdı. Bəbir ömründə belə heyvan görməmişdi. Ona görə də qorxa-qorxa qoça yaxınlaşıb yaltaqlana-yaltaqlana dedi:

- Salam, dostum! Sənin adın nədir?

Qoç ayaqlarını yerə vurub bərkənd mələdi və dedi:

- Mən qoçam, bəs sən kimsən?

- Mən isə bəbirəm.

Bəbir qoçdan bərk qorxdı və çıxıb getdi. Yolda onun qarşısına bir çaqqal çıxdı. Bəbir qorxa-qorxa başına gələnleri danışanda çaqqal ona güldü:

- Axmağın biri axmaq. Gör sən necə dadlı yeməyi əlindən buraxmısan. Sabah birlikdə həmin çəmənə gedib birlikdə qoçu yerək.

Səhərisi gün bə-

birle çaqqal bir-birlərinə qoşulub, qoçu axtarmağa getdilər. Qoç onları uzaqdan görüb bərk qorxdı və qoyuna dedi ki, işlər xarəbdir. Bəbirle çaqqal gəlib bizi və balalarımızı yeyəcək.

- Qoyun dedi:

- Qorxma, hər dərdin bir çarəsi var. Quzularımızı da özünə götürüb çəmənə get.

Onlar yaxınlaşanda quzular bərkənd mələyib deyərler:

- Ata, acından ölüürük.

Mələhət qoçun ağına batdı. Quzularını da götürüb bəbirle çaqqala qarşılamağa getdi.

Qoçun inamla yaxınlaşdığını görən bəbir qorxub qaçmaq istədi. Çaqqal isə onu səbirlə olmağa səslədi. Elə bu zaman quzular tükürpədicə səslə mələşdilər:

- Ata, biz acından ölüürük!

Qoç isə üzünü çaqqala tutub dedi:

- Çox sağ ol, çaqqal. Nə yaxşı ki, bəbiri aldadıb bura gətirdin. Yoxsa mənim balalarım acından ölərdilər.

Bəbir bu sözləri eşidən kimi bərk qorxdı və var gücü ilə qaçmağa başladı. Çaqqal da onun dalınca götürüldü.

Rəssam
Afər

MEYMUN, PİTON VƏ DOVŞAN

Soto (Afrika) nağılı

Qədim zamanlarda heyvanların da insanlar kimi danışa bildiyi vaxtda bir meymun yaşayırdı.

Bir səhər meymun özünə yemək axtarmağa getdi. Bir vadiyə gəlib çıxdı. Yeməyə heç nəyin olmadığını görüb, bir daşı qaldırdı. Gördü ki, onun altında çoxlu soxulcan, böcək gizlənib. Böcəklərin dadı o qədər də onun xoşuna gəlmədi. Ona görə də yoluna davam etdi.

Az getdi, üz gütdi, dərə-təpə düz getdi, başqa bir yekə daşın yanına gəlib çıxdı. Gördü ki, nəhəng bir ilan – piton bu daşın altında qalib.

Piton zariya-za-riya meymuna yalvardı:

- Atam balası, bu daşı qaldırıb, məni xilas et. Az qalır ki, lap nəfəsim kəsilə.

Meymun çətinliklə daşı qaldırıb, pitonu xilas elədi. Nankor piton elə o dəqiqə meymunun bədənində sarıldı və onu sıxıb öldürəndən sonra

udmaq istədi.

Meymun nə qədər yalvardısa da, piton onun sözünü eşitmək belə istəmədi.

Elə bu zaman bir dovşan gəlib çıxdı. Meymun yalvardı ki, dovşan ona kömək eləsin. Dovşan bic-bic so

- Əvvəlcə deyən görüm nə olub, sonra öz fikrimi deyərəm.

Pitonla meymun olduğu kimi danışdılar.

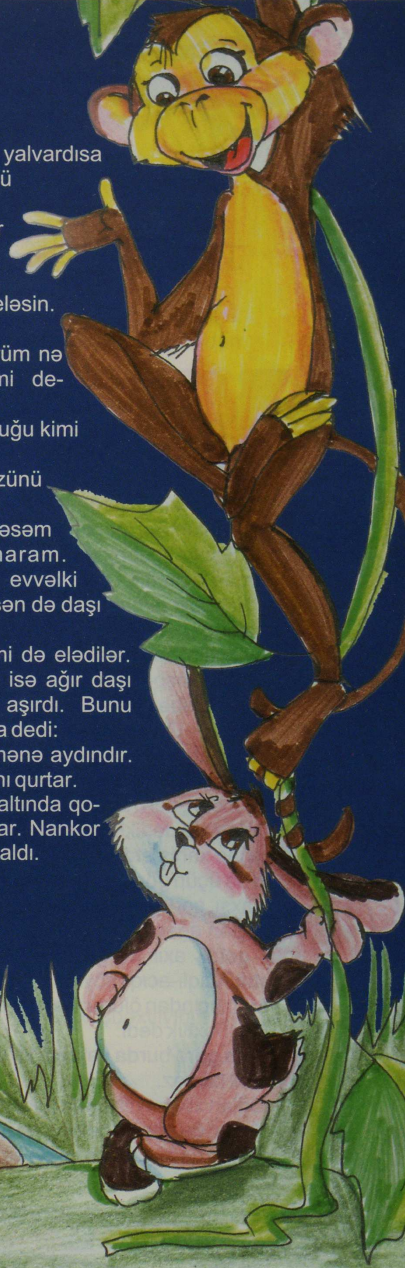
Dovşan yenə də özünü avamlığa vurdu:

- Yox, gözümle görməsəm dediklərinizə inanmaram. Piton sən yenə də evləki yerinə uzan. Meymun sən də daşı onun üstünə aşır.

Dovşanın dediyi kimi də elədiklər. Piton uzandı, meymun isə ağır daşı itələyib, onun belinə aşırı. Bunu görən dovşan meymuna dedi:

- Hə, indi hər şey mənə aydıdır. Mənim bacım, qaç canını qurtar.

Onlar pitonu daşın altında qoyub, qaçmağa başladılar. Nankor piton isə zariya-za-riya qaldı.

İNSAN VƏ XOŞBƏXTLİK

Əfqan (Afrika) nağılı

Xoşbəxtlik insan şans, ağıl isə onu reallaşdırmaq imkanı verir. Xoşbəxtliklə ağıl birlikdə olmayanda isə onlar o qədər də böyük əhəmiyyət kəsb etmir. Danışdığımız əhvalatı dinləyib özünüz nəticə çıxarın. İki qardaş var idi. Birinin xoşbəxtliyi olsa da, ağılı yox idi. O birinin isə nə xoşbəxtliyi, nə də ağılı var idi.

Bir dəfə ikinci qardaş birincidən soruşdu:

- Sən bilirsən, mənim xoşbəxtliyim haradadı?

- Sənin xoşbəxtliyin hansısa bir meşədə mürgüleyir, onu tapıb tapıb, yuxudan oyatmaq lazımdır, - qardaşı dedi.

Xoşbəxt olmayan qardaş öz xoşbəxtliyini axtarmağa getdi. Yolda onun qarşısına bir pələng çıxdı. O, oğlandan soruşdu:

- Ay oğlan, sən hara gedirsən?

- Mənim xoşbəxtliyim hansısa bir meşədə yaşayır. Onu axtarmağa gedirəm.

- Əgər xoşbəxtliyini tapsan ondan soruş gör məni necə müalicə etmək olar?

- Yaxşı! – Oğlan pələncə söz verib, yoluna davam elədi. Bir az getmişdi ki, qarşısına xəstə bir at çıxdı. At insandan hara getdiyini soruşdu. Oğlan başına gələnleri danışdı.

Yaxınlıqda bitən bir ağac onların söbətini eşidib soruşdu:

- Ey insan, sən hara belə gedirsən?

Oğlan ata dediklərini ona da söylədi.

Ağac xahiş etdi ki, xoşbəxtliyi tapanda ona mənim haqqımda da danış. Soruş gör mən nə üçün gündən-günə quruyuram?

- Yaxşı, soruşaram!

Oğlan ağaca da söz verib meşəyə sarı yollandı. oğlan az getdi, üz getdi, dərə-təpə düz getdi, axır ki, gedib axtardığı meşəyə çıxdı. Xoşbəxtliyini tapıb, onu yuxudan oyatdı. Acıqlı-acıqlı söylədi:

- Mən acından ölüürəm, sən isə arxayınca bu meşədə yatırsan.

Xoşbəxtlik dedi:

- Ona görə burda yatıram ki, sənin ağılın yoxdu. Ağılı olmayan insan isə xoşbəxtliyimni qədrini bilməz.

Oğlan xoşbəxtliyədən soruşdu:

- Yaxşı, de görüm pələng nə üçün xəstələnib və onu sağaltmaq üçün nə lazımdı?

- Pələngə de ki, rastına çıxan ağılsız bir adamı yesin. Onun dərдинin dərmanı budur. Ata

de ki, öz sahibini tapsın. Ağaca de ki, onun dibində yeddi ölkə padşahının xəzinəsi basdırılıb. Əgər bu xəzinəni qazıb çıxarsalar, ağacın budaqları yenidən yaşllaşacaq.

Bütün sözləri dinlədikdən sonra oğlan geri qayıtdı. Birinci ağacın yanına gəldi. Dedi ki, sənin dibində xəzinə basdırılıb. Onu qazıb çıxarsalar, sən yenidən yaşllaşacaqsan.

Ağac dedi:

- Əgər sən xeyirxah bir iş görüb dibimdəki xəzinəni qazıb-çlıxarsan, çox varlanacaq, yeddi ölkənin şahına çevriləcəksən.

Oğlan etinasızlıqla cavab verdi:

- Xəzinə mənim nəyimə lazımdı axı? İndi xoşbəxtliyim yuxudan oyanıb, o, mənim üçün hər şeyi eləyəcək...

Sonra oğlan atın yanına gəlib dedi:

Özünə bir sahib tap. Seni yəhərləyib minsin. Onda bütün gücün özünə qayıdacaq.

At dedi:

- Mənim sahibim elə sənsən, məni yəhərlə, minib istədiyini yerə çap!

Oğlan atın da təklifini qəbul eləmədi:

- Özünə başqa bir sahib tap. Mən öz xoşbəxtliyimi yuxudan oyatmışam. O, mənə yüzlərlə köhlən at bağışlayacaq.

Oğlan yoluna davam edərək pələngin yanına gəldi. Pələng ondan soruşdu:

- Mənim dərdimin çarəsi nədir?

- Axmaq bir adam tapıb onu yesən, sağalacaqsan.

Pələng soruşdu:

- Məndən qabaq kiminsə sualına cavab getirmişdinmi?

- Bəli, - oğlan arxayınılıqla diləndi.

- Səndən qabaq ağacın və atın sualının cavabını söyləmişdim.

Bundan sonra oğlan başına gələnlərin hamısını pələngə danışdı. Pələng onu diqqətlə dinləyib dedi:

- Dünyanın ən ağılsız, axmaq adamı elə sən özün imişsən...

Pələng bu sözləri söyləyib ağılsız insanı parçaladı...

Hə, görürsünüzmü, əgər insanın ağılı olmasa, o heç vaxt öz xoşbəxtliyinin də qədrini bilməz.

Rəssam
Aytən

MALEK

Danimarka nağılı

Bir kişinin üç oğlu var idi. Böyüyün adı Poul, ortancılın adı Pedr, kiçiyin adı isə Malek idi. Böyük oğlanlar bacarıqlı idilər. Kiçiyin isə əlindən heç nə gəlmirdi.

Bir gün böyük oğlanlar atalarından icazə alıb işləməyə getdilər. Malek də getmək istədiyini bildirdi. Belə qardaşları olduğu üçün xəcalət çəkən Poul və Pedr Maleki özləri ilə aparmaq istəmədilər. Ancaq kiçik qardaş da onlara qoşulub getdi.

Onlar bir kralın sarayına gəldilər. Kral böyük qardaşlara yaxşı iş verdi. Kiçiyə isə tapşırdı ki, atlara baxsın.

Kiçik qardaş yaxşı işlədiyi üçün hörmət qazandı. Bu, böyük qardaşları narahat elədi. Onlar kralın yanına gedib dedilər ki, bəs Malek lovğalanır ki, kral göndərsə, gedib adamyeyənlərin hər gün yun verən qoyunu götürərəm.

Kral Malekə əmr etdi ki, gedib adamyeyənlərin qoyununu götürməsən, boynun vurulacaq. Malek göz yaş tökə-tökə getdi. Üzüb adamyeyənlər yaşayan adaya getdi. Gizlincə qoyunu götürüb suya çəkdi. Adamyeyən onun dalınca düşdü. Ancaq üzə bilmədiyi üçün kənardan oğlanı hədələdi.

Malekin qoyunu götürməsi onun hörmətini qaldırdı. Qardaşlar isə fikirləşdilər ki, nə yolla olur-olsun, Maleki başımızdan rədd eləməliyik.

Onlar krala dedilər ki, Malek öyünür ki, məni göndərsələr gedib adamyeyənlərin

sehrli çirağını götürərəm.

Kral onu çağırıb dedi:

-Düz deyirlərmi gedib adamyeyənlərin sehrli çirağını götürə bilərsən?

Malek and-aman elədi ki, belə söz deməyib. Kral isə ondan əl çəkmədi:

-Ya sehrli çirağı götürməlisən, ya da sənin boynun vurulacaq.

Malek çar-naçar yola düşdü. Özü ilə bir kisə duz da götürdü. Yənə də gecə gizlincə üzüb adamyeyənlər yaşayan adaya getdi.

Gördü ki, adamyeyənin arvadı xörək bişirir. Onun başı qarışanda oğlan duzun hamısını xörəyin içinə tökdü.

Adamyeyənin arvadı xörəyin dadına baxanda çirağı götürüb getdi ki, su gətirsin. O, sahilə çatanda Malek qəflətən qadının əlindən çirağı qapıb, özünü deryaya vurdu. Adamyeyənlər nə qədər qışqırıb oğlanı hədələsələr də o, geri qayıtmadı.

Malekin çirağı götürməsi kralı çox sevindirdi. Qardaşlar isə bərk narahat oldular. Onlar kralın başını doldurdular ki, bəs Maleki göndər, gedib adamyeyənlərin səsi çox gur olan fitini də gətirsin.

Kiçik qardaş yənə nə qədər yalvar-yaxar elədisə də, kral sözündən dönmədi:

-Əgər sehrli fiti də gətirəsən, qızımı sənə verəcəyəm, mənim varisim olacaqsan. Yox, götürməsən, özünü ölmüş bil.

Malek yənə çar-naçar üzüb adaya getdi. Fiti götürəndə o, elə səs saldı ki, adamyeyənlər oğlanı tutdular. Onu bir qəfəsə sa-

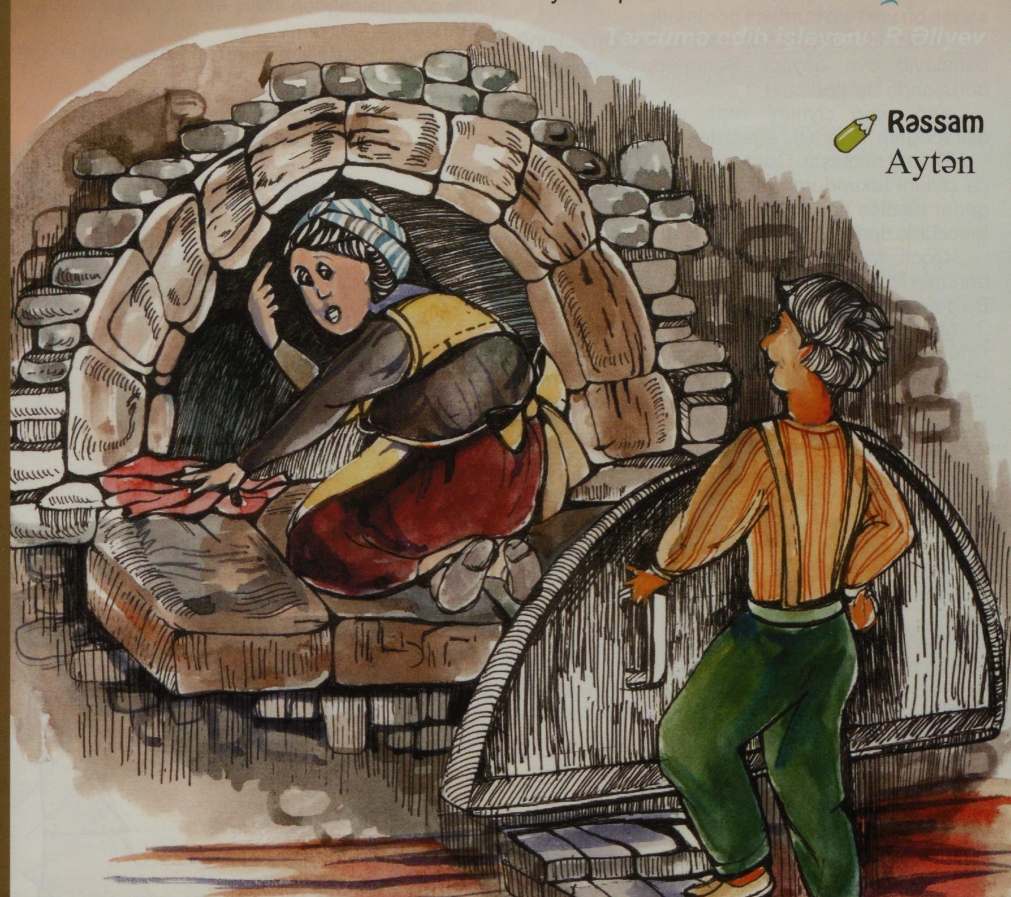
lib çoxlu qaz yedirdilər ki, kökəlsin, sonra onu yesinlər.

Adamyeyən tarlaya işə getdi. Arvadına tapşırdı ki, oğlanı kəşib ətindən yemək hazırlayarsan. Ət hazır olanda fiti çalıb məni çağırarsan.

Adamyeyən Malekə dedi ki, gir bu sobanın içinə. Malek dedi ki, əvvəlcə siz girin baxım, sonra mən girərəm.

Qarı sobaya girən kimi Malek onun qapısını bağladı və fiti götürüb dənizin sahilinə qaçdı. Adamyeyən fitin səsinə eşidirdi, ancaq elə bilirdi ki, arvadı onu yeməyə çağırır. O qayıdıb gəlincə oğlan üzüb dənizin ortasına getmişdi. Üzməyi bacarmayan adamyeyən isə sahilə o başa-bu başa qaçıb oğlanı hədələyirdi.

Malek sehrli fiti krala verdi. Kral da öz vədinə əməl etdi. Toy edib qızını Malekəərə verdi. Paxıl qardaşlar isə yanayana qaldılar.

Rəssam
Aytən

QOCA VƏ PƏLƏNG

Monqol nağılı

Qədim zamanlarda bir qoca və bir qarı var idi. Onlar inək və qoyun saxlayırdılar. Ancaq qurd onlara rahatlıq vermir, fürsət düşdükcə inək və qoyunları parçalayıb yeyirdi.

Bir gün qoca meşəyə odun gətirməyə gedəndə qarşısına bir pələng çıxdı. Pələng ona dedi:

-Ey qoca, gəl, görək kim güclüdür?

Qoca qorxsa da özünü sındırmadı. Dedi ki, sabah bu vaxt elə burdaca görüşərik.

Arvadının məsləhəti ilə qoca bir ağacın kökünü baltalayıb evə qayıtdı. Səhər onlar pələnglə görüşəndə kişi dedi:

-İndi mən çiyrimi verib ağaclardan birini aşıracağam. Sonra bir ağacı da sən aşırırsan.

Pələng razılaşdı. Qoca axşamdan kəsdiyi ağaca çiyinini toxunduraraq kimi ağac aşdı. Pələng nə qədər elədisə heç bir ağacı aşırı bilmədi. Pələng təəccüblə dedi:

-Qoca, sən nə yaman güclü imişsən? Ancaq bununla iş bitmir. Sabah yarışımız davam edəcək. Bu dəfə görək kim daşı sıxıb suyunu çıxaracaq.

Qoca evdən böyük bir pendir parçası götürdü. Onu daşların arasına qoyub pələngin yanına gəldi. Pələng iki daşı nə qədər sıxdısa, bir şey alınmadı. Qoca isə daşın arasındakı pendiri sıxan kimi onun suyu süzüldü.

Pələng heyrete gəldi. Qocanı öz evinə qonaq çağırırdı. Bir az yeyib içəndən sonra qaranlıq düşdü. Pələngin qılınc götürməsi qocanı şübhələndirdi. Qaranlıqda arı pətəyinin içinə girib yatdı.

Pələng qılıncı bir neçə dəfə vurub, elə bildi ki, qocanı öldürüb. Səhərə yaxın qoca pətəyin içindən çıxıb, onu öz yerinə qoydu. Qayıdıb əvvəlki yerində uzandı.

Pələng yuxudan duranda qocanı sağ-salamat görüb çaşdı. Qoca gülümsünərək dedi:

-Gecə kim isə daraqla mənim başımı darayırdı.

Pələng bir söz demədi. Çəlləyi qocaya verib dedi ki, sən get quyudan su gətir, onacan mən də

yeməyi hazırlayım.

Boş çəlləyi gülcə aparan qoca başa düşdü ki, onun içini su ilə doldursa, heç yerindən də tərpedə bilməyəcək. Elə buna görə də quyunun yanında arx qazmağa başladı.

Pələng nə qədər gözlədisə, qoca gəlib çıxmadı. O, çaresiz qalib quyunun yanına getdi. Gördü ki, qoca yer qazır. Təəccüblə soruşdu:

-Sən nə üçün belə eləyirsən?

-İstəyirəm ki, quyunun suyunun hamısını arxla sən evinə aparam.

Pələng qorxdu və yalvardı ki, elə iş eləmə. Özü cəld çəlləyi doldurub yuvasına apardı.

Ayrılmaz vaxtı çatanda pələng kişiye iri bir kisə qızıl bağışladı. Qoca gördü ki, kisəni apara bilməyəcək, ona görə pələngdən xahiş etdi ki, qızilları onun evinə aparsın.

Pələng belə də etdi. Bunu gören qocanın arvadı

dedi:

-Ay kişi, nə yaxşı oldu, indi pələngi bişirib yeyərik.

Bunu eşidən pələng dəhşət içində meşəyə sarı götürüldü.

Yolda onun qarşısına qurd çıxdı. Pələng başına gələnləri danışanda qurd ona güldü. Dedi ki, gəl birlikdə gedib qocanın heyvanlarını parçalayaq.

Pələng qorxduğu üçün qurd bir kəndir tapıb onu özünə bağladı. Onlar qocanın evinə yaxınlaşanda kişi üzünü canavara tutub dedi:

-Ay sağ ol, qurd! Öz borcunu verməyə gəlmisən. Qoxdan idi ki, dilimizə pələng eti dəymirdi.

Bunu eşidən pələng qaçdı, canavarı da öz ardınca sürüyüb apardı.

O vaxtdan nə pələng, nə də qurd bir daha qocanın evinə yaxın düşmədilər.

Rəssam
İlqar

AYAZ VƏ MİRVARİ

Əfqan nağılı

Bir dəfə padşah Mahmud Qəznəvi əlində gözəl bir mirvari adamların qarşısına çıxdı. O, mirvarini vəzirlərindən birinə verib soruşdu:

-Sənin fikrincə, bu mirvarinin qiyməti neçədir?

- Hökmdarım, - vəzir cavab verdi. - Əgər desəm ki, milyon, yenə bu mirvari ilə müqayisədə az olacaq.

Padşah ona əmr elədi:

-Həmin mirvarini sındır!

-Padşahımızın xəzinəsindən bircə manatın azalması belə mənə böyük dərd olar. Bu mirvarini sındırmağa heç əlim gələrmə?

Padşah dedi:

-Yaxşı, görürəm ki, sən xeyirxah adamsan.

O, mirvarini alıb vəzirə başqa bir hədiyyə verdi. Bir neçə gündən sonra padşah yenə saray adamlarını öz başına topladı. Həmin mirvarini əmirlərdən birinə verib soruşdu:

-De, görüm, bu mirvarinin qiyməti neçədir?

-Əziz hökmdarım,- əmir şirin dilini işə salıb dedi. - Mənə elə gəlir ki, bu mirvari padşahlığın yarısına dəyər.

- Onda bu mirvarini sındır!-Padşah əmr elədi.

Əmir baş əyib dedi:

-Canım sənə qurban olsun, hökmdarım. Bu gözəl mirvarini yalnız onun qiymətini, dəyərini bilməyənlər sındıra bilər. Belə gözəl mirvari bir də çətin ki, tapılsın. Bu qədər qiymətli əşyanı sındırmağa qətiyyənlər əlim gəlməz. Qoy bu mirvari həmişə sizin xəzinənizdə ulduz kimi şəfəq saçsın!

Söz padşahın çox xoşuna gəldi. Əmr elədi ki, həmin sərkərdəyə çoxlu xələt versinlər. Həmin qayda ilə padşah mirvarini kimə verdisə eyni cavabı aldı. Nəhayət, növbə Ayaza çatdı. Padşah mirvarini ona verib dedi:

-De görüm, bu mirvarinin qiyməti neçədir?

-Mənim hökmdarım, - Ayaz cavab verdi. - Bu hamıya məlumdur. Bu mirvarinin qiyməti çox

böyükdür. Mən daha nə deyə bilərəm ki?

-Sındır onu! - padşah əmr elədi.

Söz padşahın ağzından çıxan kimi Ayaz mirvarini bir daşın üstünə qoyub başqa bir daşla onu əzdi. Mirvari xıncım-xıncım ovuldu.

Bunu gören saray adamları hay-haray saldılar. Hamı bir səsle dedi:

-Axmağın biri axmaq, heç adam da belə qiymətli mirvarini sındırdadı mı? Sən necə də ağılsız və axmaq imişsən!

-Heç adamın xəyalına da gəlmir ki, ağıllı adam belə axmaq iş tutsun!

-Bunu ancaq düşmən eləyə bilərdi!

-Ancaq dəli belə iş tutardı.

Hər ağızdan bir avaz gəldi. Hər kəs öz bildiyi kimi Ayazı qınadı. Hamı sakitləşəndən sonra Ayaz dedi:

-Ey hörmətli əmirlər, sərdarlar, sizin hamınız haqlısınız. Elə qiymətli mirvarini sındırmaq olmazdı. Sizin hamınız düz elədiniz ki, onu sındırmadınız. Ancaq mənəm üçün hökmdarımın bircə sözü yüz elə mirvaridən qiymətlidir. Mən onun sözünü necə yerə sala bilərdim, mən onun əmrindən necə çıxı bilərdim? Sizin işə hamınız mirvarini hökmdarımın əmrini yerinə yetirməkdən üstün saydınız.

Elə bil adamların üstünə su ələdilər. Ayazın sözləri padşahın çox xoşuna gəldi. Əmr elədi ki, onun əmrindən çıxanların boynu vurulsun. Ancaq Ayaz xahiş edəndən sonra padşah onları bağışladı. O gündən Ayaz sarayın ən hörmətli adamına çevrildi.

AĞIL SINAĞI

Hind nağılı

Bir şahın gözünün ağrı-qarası bir oğlu var idi. Şah ölüm ayağında oğlunu yanına çağırıb vəsiyyət etdi və tapşırıdı ki, həmişə qoca məsləhətçinin sözüne bax.

Şahın ölümündən sonra şahzadə hakimiyyətə gəldi. Qoca məsləhətçinin sözlərinə diqqətlə qulaq asdı, ölkəni ədalətlə idarə etməyə başladı.

Saray adamları qoca məsləhətçinin paxıllığını çəkdilər, hər gün şaha onun haqqında pis sözlər dedilər, qocaldığını söylədilər.

Belə deyirlər ki, damcı da qayanı deşə bilər. Adamlar şahı inandırdılar ki, qocanı təqaüdə göndərmək, onun yerinə cavan bir məsləhətçi götürmək lazımdır.

Şah belə də etdi. İlk günlər hər şey qaydasında idi. Bir gün şah ova çıxmışdı. Çox gəzəndən sonra əyalətdəki bağına gəldi. Orada bir az dincəlib səfərinə davam etdirdi. İtlərdən birini bağbana verib dedi ki, bunu bağda saxla. Nə vaxt sifariş sənə çatsa, onu mənə göndərsən.

Şah evə qayıtdı. Aradan bir neçə ay keçdi. Şah saray adamlarını toplayıb onlara tapşırıqlar verdi. Cavan məsləhətçiyə isə dedi ki, gedib bağbanın yanındakı itdən bir xəbər gətirsin.

Cavan məsləhətçi bağbanın yanına gedib öyrəndi ki, it balalayıb. Tez qayıdıb bu haqda şaha məlumat verdi.

Şah soruşdu:

-İtin neçə balası olub?

-Bağban bunu demədi, hökmdarım.

Şah nəzakətlə dedi ki, zəhmət olmasa gedib itin neçə bala verdiyini öyrən.

Cavan məsləhətçi bağa gedib qayıtdı və xəbər gətirdi ki, bəs itin beş balası olub.

 Rəssam
Fidan

Şah soruşdu:

-Bu balalardan neçəsi erkək, neçəsi dişidir?

Məsləhətçi gözünü döydü:

-Şahım, bu haqda bağban heç nə demədi.

Şah yenə nəzakətlə xahiş etdi ki, məsləhətçi gedib bunu öyrənsin.

Cavan məsləhətçi qan-tər içində qayıdıb gəldi və dedi ki, hökmdarım, küçüklərin üçü erkək, ikisi isə dişidir.

Şah dedi:

-Bağban bu küçüklərdən neçəsinin yaxşı ov iti olacağını söylədi?

Cavan məsləhətçi çaşıb qaldı. Şah onu bir neçə dəfə bağa göndərdi. Cavan məsləhətçinin ayaq üstə durmağa taqəti də qalmamışdı.

Şah qoca məsləhətçini çağırtdırıb göndərdi ki, ona bağbanın yanında qoyduğu it haqqında məlumat gətirsin.

Qoca məsləhətçi baş əyib gəldi. Bağbanla söhbət etdi, itə, küçüklərə baxdı, onların nə yeməsi ilə maraqlandı.

Qoca məsləhətçi gəlib çıxdı. Şah saray adamlarının yanında ona suallar verdi. Qoca bütün sualları ətraflı cavablandırdı.

Şah qocanın ağılına, diqqətinə, məsuliyyətinə heyran qalmışdı.

O, özünü saray adamlarına tutub dedi:

-Görürsünüz, bax əsl məsləhətçi belə olar. Siz mənə dilə tutdunuz ki, qocanı cavanla əvəz edim. İndi kimin ağıllı olduğunu özünüz gördünüz.

Qoca haqqında şaha artıq-əskik məlumat verə-lər utandıqlarından başlarını aşağı saldılar.

Şah səriştəsiz cavanı vəzifəsindən azad etdi. Qoca məsləhətçi yenə də öz işinə qayıtarıldı. Yenə də ölkənin işləri qaydaya düşdü.

HİYLƏGƏR ÇAQQAL

(Hind nağılı)

Meşədə bir Çaqqal yaşayırdı. Onun heç kəslə işi yox idi. Qışın oğlan çağından hər yan ağappaq qarla örtüləndə Çaqqal kəndə getmək qərarına gəldi. Bir evin həyətinə o baş-bu başa dolandı, içməyə su axtardı. Su quyusu yaxınlıqda idi. Ancaq çaqqalın nə vedrəsi, nə də kəndiri var idi ki, su çəksin. O, başını quyuya soxdu. Gördü ki, su çox dərinədir. Çaqqal hirsələndi və qərara gəldi ki, hardansa od tapıb quyunu yandırсын.

Çaqqal hardansa od tapıb qayidanda gördü ki, quyunun başı adamla doludu. Onlar bir çəpiş kəsib onu bişirmək istəyirdilər. Bir az aralıda içi su ilə dolu vedrə vardı. Çaqqal o sudan doyunca içdi. Adamlar ondan xahiş elədilər ki, bizə bir az od ver, ocaq qalayıb keçini bişirək. Çaqqal adamlara od verdi. Onlar ocaq qalayıb çəpişi bişirdilər. Sonra eti bölüb acgözlüklə yeməyə başladılar. Çaqqala heç bir tikə də et vermədilər. Çaqqal özünü saxlaya bilməyib dedi:

-Qardaşlar, heç olmasa çəpişin ayaqlarını mənə verin.

Gülüb onu ələ saldılar:

-Məgər sən öz ayaqların yoxdur?

Çaqqal bu dəfə bir kənara atılmış çəpiş başını istədi. Yene onu lağa qoy-

dular:

-Sənin ki öz başın var, çəpiş başı nəyinə gərəkdir?

Çaqqal hirsələndi və onlara verdiyi odu istədi. Adamlar ocağı göstərib dedilər:

-O ocaq, o da sən. Nə qədər istəyirsən, od götür.

Çaqqal ocaqdan bir kösöv götürüb getdi. Adamların başı yeyib içməyə qarışanda Çaqqal ot tayasını yandırdı. Alov noxud tarlasına keçdi. Çaqqal qışqırdı ki, insanlar onun səsinə eşitsinlər. O, mahnı oxuyurdu:

Saman yanır çərthaçart,

Noxudlar edir parthapart.

Doğrudan da, qını yanan noxudlar part-hapartla ətrafa səpələnirdi. Adamlar su daşı-

yıb yanğını söndürməyə çalışırdılar. Ancaq hər şey əbəs idi. Adamların başı yanğını söndürməyə qarışanda tülkü özünü qyunun yanına verdi. Süfrədə qalan ətin hamısını yedi.

Elə o vaxtdan belə bir məsəl qalıb ki, səndən bir şey istəsələr əsir-gəmə. Aza qıymayan çoxdan da olar.

Rəssam
Aytən

KİTAB SATAN VƏ APTEKÇİ

(Əfqan nağılı)

Bir dəfə aptekçi qonşuluqdakı kitab mağazasına girdi. Rəf-dəki yeni kitabı görüb soruşdu: -Dostum, deyin görək, bu kitabı oxumağa dəyərmə? Onu oxusam, mənə bir faydası olacaqmı?

Satıcı dedi:

-Məni bağışlayın, sizə qəti bir söz deyə bilmərəm. Çünki mən özüm bu kitabı oxumamışam.

Aptekçi təəccübləndi:

-Bu necə olan işdir, qonşu? Özün oxumadığın kitabı başqalarına satmaq istəyirsən?

Kitabsatan gülümsünərək cavab verdi:

-Bağışlayın, mən sizi başa düşə bilmərəm. Məgər siz satdığınız dərmanların hamısını əvvəlcə özünüz içirsiniz?

Rəssam
İlqar

Sadiqzadə Amalı 1 yaşını tamam olması münasibətilə atası Orxan, anası Rəhilə, babaları İlaham və İntiqam, nənələri Səadət və Gülnarə xanım ürekdən təbrik edirlər!

Professor Elman Quliyev öz nəvələrini təbrik edir!

Baxışzadə
Cəlil Cavid oğlu

Quluzadə
Ayan Elmar qızı

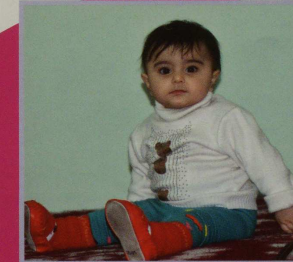
Baxışzadə
Fuad Cavid oğlu

Fərzəliyeva Əsmənə 2 yaşını münasibətilə anası Türfə, bibiləri Əfsanə və Vüsalə təbrik edirlər!

İsmayilzadə Nərmənə 7 yaşını münasibətilə babası Şəmsəddin, nənəsi Elmira, dayısı Vüsal təbrik edirlər!

Aylanı bir yaşını tamam olması münasibətilə Anar və Qumru, nənələri, babaları təbrik edirlər.

İbtidai sinif şagirdləri
və məktəbəqədər
azyaşlı uşaqlar üçün
aylıq jurnal

1958-ci ildən çıxır

Təsisçi:
Azərbaycan Gənclər İttifaqı

Baş redaktor
Rafiq Yusifoğlu

Redaksiya heyəti:
Ağacan Əhmədov
Zahid Xəlil
İlyas Tapdıq
Məhərrəm Qasımlı
Qəşəm İsabəyli
Günəl Almaz

Məsul katib
İlqar Mehdiyev

Bədii redaktor
Arif Hüseynov

Dizayner-rəssam
Kübra Salamova

Redaksiyanın ünvanı:
Bakı- AZ 1073,
Mətbuat prospekti,
529-cu məhəllə.
Telefon: 539 08 53

Çapa imzalanıb: 09.04.14
Sifariş: 1229
Tiraj: 1000
Kağız formatı: 60/90/1/8
Çap vərəqi: 2,5
Hesab-nəşr vərəqi: 3,93
Ofset üsulu ilə çap olunub.

Bakı
"Azərbaycan" nəşriyyatının
mətbəəsi

Lisensiyaya № 022328

GÖYƏRCİN

Qiyməti: 1 manat

Jurnalımızı əldə etmək üçün bu mətbuat yayımı firmalarına zəng vurun:

"Qaya" (012) 564 48 96; (012) 564 63 45; "Qasid" (012) 493 23 19;
"Səma" (012) 596 22 97; "Metro Servis" (012) 434 01 33; "XPress-Elita" (012) 437 28 10;

Mətbuat yayımı (012) 440 46 94

Sumqayıt şəhəri,
34Nöli məktəbin 1c sinifinin
şagirdi Bağirova Fatimə

Abunə
olmaq
üçün!

FƏRQİ TAP!

